

Thies: de dichter die wacht tot het goed staat

In [Geen categorie](#) on 18 maart 2012 at 01:58

Ik ga er geen gewoonte van maken – belóófd – maar af en toe voel ik de aandrang een recensie te schrijven over een collega-dichter. Ditmaal is dat Willem Thies (1973), wiens prachtig vormgegeven bundel ‘Twee vogels één kogel’ ik vorige week in mijn postbus vond. Thies is het type stugge en onverstoorbare oevrebouwer, die na ‘Toendra’ (2006) en ‘Na de vlakte’ (2008) nu met een bundel komt, die volgens de afgrijselijke entertainmentwetten van 2012 misschien niet erg opwindt, maar wel getuigt van een serieuze liefde voor de dichtkunst, en misschien méér nog: voor dichtregels. In een interview dat ik ooit met hem maakte (voor het inmiddels afstervende De Pers), vertelde Thies dat hij soms maanden, of zelfs jaren, moet wachten voor een bepaalde formulering of dichtregel zich naar volle tevredenheid in een gedicht nestelt. Dit is, kortom, een dichter die kan wachten tot het ‘goed staat’, zoals in de opening van het gedicht ‘Ritueel’:

*Plichtmatig vloekend staat men op. Zelfs de koffie sputtert tegen.
De camouflage van een krant. Een doffe nieuwe dag.*

Zoals hierboven aangetoond, is Thies een – ik zou bijna zeggen ‘ouderwets’ – schilderende dichter. Hij kan in woorden prachtige likjes verf op een gedicht aanbrengen en daarbij net zo lang wikken en wegen tot er een boeiend schilderij ontstaat. Zie ook de tweede strofe van ‘Heenkomen’:

*Terrassen. Kroegen. Amper-volwassenen wedijveren
met elkaar in interrupties en snedige opmerkingen.*

Ik pik er met opzet een paar prozaïsche formuleringen uit, om aan te tonen dat Thies, ondanks zijn serieuze toewijding aan de poëzie, beslist geen moeilijke dichter is. Zijn kracht ligt in het creëren en combineren van heldere beelden en in het terloops vastleggen van het moderne stadsleven. Hij doet dat met een mengeling van afstandelijkheid en warmte, waarbij ik af en toe moest denken aan de bohémien-achtige sfeer in het werk van Remco Campert, zij het in een modernere variant, zoals hier in ‘Signaal’:

*Wij leven met ons hoofd verscholen
tussen twee kaften, of zonder besef van de dag
bedwelmd door een scherm.*

Bij het precisiewerk van deze poëtische schilder is de zin voor assonantie (‘hoofd’/‘verscholen’) (‘kaften’/‘dag’) (‘bedwelmd’/‘scherm’) nooit ver weg, hetgeen aan zijn gedichten ook nog een zekere muzikaliteit toevoegt. Enfin. U merkt het al: harde noten kraken over Thies’ poëzie is lastig. Hij is wars van effectbejag, laat zich niet verleiden tot wilde gebaren of stijlbreuken, maar verkiest zijn schilderijen telkens zorgvuldig af te ronden, onder de verdenking dat hij ook op een af exemplaar nog woorden blijft wisselen of verplaatsen, puur intuïtief of om redenen van ritmiek. Een slecht gedicht zul je in ‘Twee vogels één kogel’ dan ook niet vinden, maar een onsterfelijke, waarvoor je eeuwig door het vuur gaat, wellicht evenmin. Wat overblijft? Een vakkundig gecomponeerde bundel die uitstekend geschikt is voor het nachtkastje. Dat wil zeggen: om elke dag, voor het slapen gaan, een nieuw gedicht in te lezen dat in de meeste gevallen – zo verzeker ik je – het effect heeft van een intrigerend schilderij in een museum: je

blijft er een poosje naar kijken, ontdekt steeds weer nieuwe détails en ontwikkeld zo uiteindelijk, ook steeds weer opnieuw, een intieme verhouding met het hele gedicht.

Nogmaals: spectaculair klinkt het allemaal niet. Zie 'Twee vogels één kogel' dan ook maar als een ode aan het vakmanschap van de dichter. Drink er desnoods een Grolsch bij.

'Twee vogels één kogel', Willem Thies, Uitgeverij Podium